

PASĂREA CARE NU PUTEA SĂ ZBOARE

I

Păsările zburau. Strigăte în cer, pământul jos, departe.

Liber.

Cu vântul răscolind penele, cu soarele pe aripi.

Ochi mari.

Vedere de pasăre.

Pasărea nu putea să zboare. Le privea pe celelalte.

Cu vântul răscolindu-le penele.

Cu soarele pe aripi.

Mama ei îi spusese: „Va fi bine. Mergi înainte. Cerul este senin, soarele strălucește iar lumea este mare”.

II

Dar nu o ajuta. Iar mama ei nu mai era. Va zbura pentru totdeauna, ajungând mai sus decât a ajuns vreodată orice pasăre care zbura acum pe cer, văzând mai mult decât văzuse orice pasăre. Simțind razele soarelui mai puternice decât simțise orice pasăre și vântul eliberând-o de griji mai mult decât eliberase orice pasăre.

„Cerul este senin. Soarele strălucește. Lumea este mare.”

Dar ploua.

Era o noapte întunecată.

Iar pasărea nu putea vedea lumea de acolo, de jos.

Mereu pe pământ.

III

„De ce ești tristă?” o întrebase iepurele.

„Nu pot să zbor” i-a spus pasărea.

„Și ce dacă? Nici eu nu pot să zbor” iepurele i-a răspuns.

„Și ce dacă? Nici eu nu pot” veverița i-a răspuns.

„Și ce dacă? Nici eu nu pot” șoarecele i-a răspuns.

„Și ce dacă? Nici eu nu pot să zbor” mărețul lup i-a răspuns.

„Nu e același lucru” explică pasărea. „Nici unul din voi nu *trebuie* să zboare”.

„Unele ființe pot zbura, iar altele nu. Și tu ești o ființă”, i-a răspuns iepurele.

IV

Pasărea care nu putea să zboare nu zbura. Se uita în jos și privea cerul.

În apă.

Cerul este ca o apă cu susul în jos. Albastru, nesfârșit și adânc, și ne poartă privirile până la infinit.

Și poate deveni cenușiu.

„Norii de pe cerul apei

Dansau și călătoreau și se unduiau”.

„Nuferii de pe apa cerului

Mii de priviri ascundeau.”

Privire de pasăre...

Păsările zburau. Libere.

Cu soarele și vântul prin pene...

Pe lacul infinit al cerului.

În goana lor trezeau stelele

Care se oglindeau în ochii lor...

Ochii lor ca un cer de noapte

Pe care sclipesc stelele.

Urmează-ți visurile!

Urmează-ți visele!

”Și, curajule, nu mă uita. Nu mă uita și întoarce-te la mine”.

Păsărea se ruga.

V

Stelele dansau pe cer.

Cerul era pustiu.

Păsărea își dorea mult. Își dorea mult de tot să zboare.

Să își desprindă picioarele de pământ pentru prima oară...

Dar nici iepurele nu putea să zboare. Cu toate astea, el nu era trist.

Păsărea închise ochii. Orice s-ar întâmpla, va fi bine.

Cerul este senin.

Soarele zâmbitor strălucește cu putere.

Lumea se întinde până departe, atât de departe încât nici o pasăre nu o va putea străbate pe toată. Și asta era în regulă.

Va putea cândva.

Cândva, alături de mama.

Deschide-ți aripile!

Ia-ți rămas bun de la pământ!

Aventura asta va fi mult mai mult decât ai crezut vreodată...

Decât ai visat vreodată.

Dar totuși urmează-ți visele

Urmează-ți visurile!

Pentru că ceea ce trăiești

E mai mult decât un vis...

Este realitatea ta!

În zborul tău.

Cu vederea de pasăre

Vei vedea până departe

Și stelele, și luna

Și soarele, și nori.

Ține-ți ochii deschiși...

Ca să nu ratezi nimic

Din zborul tău!

Ploaia s-a oprit...

Lumina de la capătul lumii risipește întunericul

Și orizontul...

Vede!

Cerul este mereu senin

Dincolo de nori!

Soarele strălucește mereu

Doar că nu-l vedem!

Iar lumea asta mare

Minunată și înfricoșătoare

Luminoasă și întunecată

Se întinde...

Dincolo de orizontul

A tot ce am știut! Când soarele răsărea, pasărea zbura.

Cu vântul prin pene

Cu razele pe ea!

Lasă soarele să te eclipseze

Nu privi înapoi!

Liberă și fericită ca pasărea cerului...

Zboară pe interior.

VI

Puiul de pasăre care a trait o poveste în interiorul lui privi păsările. Își privi părinții.

Soarele răsărea.

Puiul se urcă pe marginea cuibului.

O viață întreagă și nouă se întindea în fața lui.

O lume întreagă și nouă se întindea în fața lui.

Puiul își întinse aripile poleite ca aurul de soarele mângâietor – și zbură.

Înălță-te pe interior, iar apoi te vei înălța și pe exterior.